75 jaar - VVON de beginjaren

De VVON is opgericht op 23 maart 1946. Dat gebeurde in café-restaurant "De Roode Leeuw" aan het Damrak te Amsterdam. De VVON werd in eerste instantie niet opgericht als vakbond, maar als vereniging en bestond uit slechts een klein groepje trainers waarbij de gezelligheid misschien wel de belangrijkste rol speelde

In de begintijd werd een trainersdiploma eigenlijk zonder problemen uitgereikt aan oud-voetballers met een bepaalde staat van dienst. Zij konden zonder verdere opleiding direct trainer worden bij een club. Het volwassen worden van de VVON bracht hier verandering in. In de jaren '50 ontstond "de week van Lunteren", een bijscholingsweek voor trainers: uniek in die tijd. Later werden er in samenwerking met de KNVB erkende bijscholingen opgezet waar voetbaltrainers licentiepunten konden halen om hun trainerslicentie te behouden. Sinds die tijd is er, mede door toedoen van de VVON, veel veranderd. Voetbaltrainer wordt nu gezien als een vak. En dit is wel eens anders geweest.

Het bestuur van de VVON heeft niet gekozen voor het samenstellen van een jubileumnummer. Wel zal er in alle zes de uitgaven van ons magazine 'De TrainerCoach' in 2021 aandacht besteed worden aan een bepaalde periode uit het bestaan van de VVON. In deze eerste uitgave van 2021 aandacht voor de beginjaren van de VVON. Het betreft bijdragen/artikelen uit het jubileumnummer van 10 jaar VVON. De cover van dit jubileumnummer uit 1956 treft u aan op pagina 2.

Veel leesplezier, bestuur VVON

TER INLEIDING - 10 jaar VVON

23 maart a.s. gedenken wij de dag dat 10 jaar geleden enkele jonge enthousiaste leermeesters in het voetbal, een ernstige poging ondernamen om een vereniging van Voetbaloefenmeesters te stichten. Deze poging leidde tot het gewenste resultaat. Bij de geboorte werd niet gejubeld, op beschuit met muisjes werd niet getracteerd. Ieder die hier bij aanwezig was wist tevens, dat alleen opofferende en liefdevolle verzorging in staat zouden zijn om de boorling in leven te houden, te leren staan en lopen, om zich een plaats in de gemeenschap (onze voetbalgemeenschap) te verwerven. Het is gelukt! Dank zij de toewijding van allen die er belang bij hebben, zijn we gegroeid tot een gezonde organisatie, tevens volledig beseffend dat wij nog ver van het doel zijn, wat wij bij de geboorte voor ogen stelden.

De tekst hierboven en hieronder stond in het jubileumnummer van het VVON-magazine 'De oefenmeester' ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan van de VVON. De schrijver was de toenmalig voorzitter van de VVON, de heer Wim de Bois.
Win de Bois was de 2e voorzitter in de geschiedenis van de VVON. Hij was voorzitter in de periode juni 1947 - juli 1962. Hij is hiermee één van de langst zittende voorzitters van de VVON. Hij was oud-speler van Ajax en één van de eerste gediplomeerde voetbaltrainers in ons land. Na zijn actieve loopbaan als voetballer werd hij in 1934 trainer van Hermes DVS. Daarna maakten o.a. Sportclub Enschede, DFC, DOS, RBC, Go Ahead, Veendam, Oldenzaal, Quick '20 en Tubantia gebruik van zijn diensten. Hij overleed op 79-jarige leeftijd als gevolg van een verkeersongeluk in zijn toenmalige woonplaats Oldenzaal.

Wel en wee van tien jaar

De oorlogsellende was achter de rug. Vrijwel ieder burger voelde zich van een zware last bevrijd, was geladen met activiteit en voelde de drang in zich om mee te helpen een betere wereld op te bouwen.

Veel illusies zijn in rook opgegaan, maar de gedachten die verschillende oefenmeesters bezielden om een vereniging van voetbaloefenmeesters te stichten, met het doel door samenwerking zowel het peil van de oefenmeesters te verbeteren als betere sociale voorwaarden te verkrijgen, werd bereikt. Hulde aan de mannen die in de oprichting een belangrijk aandeel hadden. Wij denken aan Carel Buenting, onze eerste voorzitter, aan Piet Huisken onze penningmeester, aan Volgert Ris en aan Gagel. Een reglementscommissie ging aan het werk. Mr R. W. Piek verleende zijn diensten als adviseur, terwijl 1 november 1947 de koninklijke goedkeuring verkregen werd.
Nu bijna 10 jaar later denk je terug aan talrijke gebeurtenissen die blijvende herinneringen hebben achtergelaten. Aan hen die veel, zeer veel van hun vrije tijd offerden om onze zaak te dienen. Namen noemen van meerdere leden is verleidelijk, maar laat ons het niet doen.
Ieder jaar werd contact verzocht en verkregen met de T.C. van de K.N.V.B. om de problemen te bespreken, die voor ons voetbal en voor ons zelf van groot belang zijn. Wij denken aan de examens voor oefenmeesters, vaststelling van de data van ingang en opzegging der contracten, de waardering van onze diploma's ten opzichte van de buitenlandse diploma's, de bestrijding van de clandestiene training, vaststelling minimum salaris, de instelling van applicatiecursussen, toewijzing kaarten voor Interlandwedstrijden, diploma's voor oefenmeesters, beperking van het aantal buitenlandse trainers, het zogenaamde gratis trainen door spelers bij andere verenigingen, belangstelling kweken voor Lunteren (redactie: dit was de voorloper van de huidige bijscholingen), kortom menen wij te kunnen verklaren dat al onze problemen met de heren van de T.C. besproken zijn.

Resultaten? Inderdaad ze zijn er; de bestrijding van de clandestiene training werd aangepakt, ofschoon nog steeds klachten ontvangen worden. Gratis trainen van een andere vereniging dan waar men lid van is, is niet meer mogelijk. Helaas is een nieuwe maas in het net ontdekt. X wordt lid van een vereniging in de wetenschap onder tafel betaald te worden. Zijn nieuwe vereniging vraagt (lang niet altijd) toestemming dat speler X zijn clubgenoten traint, wat in de meeste gevallen wordt toegestaan. Maar hoe dan ook, met of zonder toestemming van de K.N.V.B. X traint en de candidaat oefenmeester krijgt geen kans. Een kaart voor een Interlandwedstrijd kan rechtstreeks door oefenmeesters en candidaat oefenmeesters bij het Bondsbureau worden aangevraagd en wordt ook toegewezen, mits men niet te laat met zijn aanvraag komt. Men gaat akkoord met onze minimum salarissen, maar kan er niets aan doen als er verbintenissen tot stand komen, die er onder zijn. De heffing van de licentiegelden blijft. Een extra belasting, die bij het aangaan van een nieuw contract door ons gebillijkt wordt, maar als een onbillijke heffing gevoeld wordt voor ieder volgend jaar dat men bij de zelfde vereniging in dienst blijft. Diploma's voor de gediplomeerde oefenmeesters kunnen ieder jaar bij het Bondsbureau worden aangevraagd en worden ook verstrekt. Met een pensioenregeling zijn wij nog net zo ver als 10 jaar geleden, de kans is er dat in de toekomst bij het betaald voetbal een regeling tot stand komt. Medewerking voor Lunteren is prima, terwijl wij tevens op een subsidie van de K.N.V.B. mogen rekenen. De applicatiecursussen zijn tot stand gekomen, waar onze candidaat oefenmeesters de vruchten van kunnen plukken. Voor de jaarcontracten bestaat een vaste regeling wat betreft de data van ingang en ontbinding.

Wanneer je deze tekst uit 1956 leest dan zijn er verschillende onderwerpen die toen speelden en nu nog steeds aan de orde zijn. Ook toen was er al sprake van onbevoegd trainen. En we kunnen vaststellen dat dit onderwerp nog steeds regelmatig op de agenda staat wanneer VVON en KNVB met elkaar in gesprek zijn. We kunnen dan ook na 75 jaar wel concluderen dat onbevoegd trainen van alle tijden is, en dat het alleen al wat betreft dit onderwerp goed is dat de VVON die strijd nog steeds blijft aangaan.

Talrijk zijn de keren dat wij op het Ministerie van 0. K. en W. op bezoek waren, soms gelijktijdig met een delegatie van de K.N.V.B. Steeds zijn wij door Dr. Miedema, met volledig begrip voor onze verlangens ontvangen, terwijl ook de heer Schumächer van het bureau van Sociale Zaken veelal aan de besprekingen deelnam. Toename van het aantal buitenlandse oefenmeesters is in de toekomst alleen mogelijk, als er geen erkende Nederlandse oefenmeesters beschikbaar zijn.

Wettelijke bescherming van ons beroep, misschien komt dit eens tot stand. Voorlopig zijn wij geheel aangewezen op de welwillendheid van het K.N.V.B. bestuur. Acht men het noodzakelijk ons diploma, wat behaald is onder toezicht van de K.N.V.B., de rechten toe te kennen die de exameneisen rechtvaardigen, dan moet de waardering van dit diploma ook uitgedrukt worden door het treffen van maatregelen, die het onmogelijk maken dat onbevoegden als oefenmeester in dienst genomen kunnen

worden. Gezien de besprekingen met een vertegenwoordiging van de Sectie Betaald Voetbal hebben wij vertrouwen, dat wat dit punt betreft in de toekomst een gezonde regeling tot stand zal komen, temeer omdat wij overtuigd zijn dat ook de leden van de T.C. hier voorstanders van zijn.

Wat onze interne aangelegenheden aangaat; helaas staan nog talrijke oefenmeesters en candidaat oefenmeesters aan de kant te kijken. Ons orgaan heeft onvoldoende medewerking van de leden, voor contactvergaderingen bestaat vrijwel geen belangstelling. Ons spaarfonds telt maar weinig spaarders. Vergaderingen voor interlandwedstrijden trokken in hoofdzaak belangstelling omdat de leden hun reisgeld grotendeels vergoed kregen. Men liet zich veelal te laat zien. Het bestuur meende dan ook, dat gezien de kosten, dergelijke vergaderingen niet verantwoord waren. Er zijn gelukkig ook gunstige perspectieven. In de loop der jaren heeft zich een hechte kern gevormd. Men heeft wel eens gedacht dat onze vereniging uit elkaar zou spatten. Ook wij weten dat er leden zijn, die menen dat men ijzer met handen kan breken, die menen dat wij met de vuist op tafel moeten slaan, om onze wil aan anderen te kunnen opleggen. Wij bezitten het vertrouwen van het K.N.V.B.-bestuur, van de T.C. en K.C. van de K.N.V.B.

Door eerlijke strijd, door taaie volharding, door begrip van de moeilijkheden van anderen, door altijd maar te schaven aan de problemen die ons in de uitoefening van ons beroep belemmeren, zullen wij stap voor stap onze redelijke eisen ingewilligd krijgen. Niets moeten wij verzuimen om onze vakkennis het best denkbare peil te doen bereiken. Ook wij hebben plichten, laat ons dat nimmer vergeten. En nu voorwaarts, met frisse moed blijven strijden voor ons voetbal, voor onze rechten en voor onze vereniging van Voetbaloefenmeesters.

W. DE BOIS, Voorzitter

Diamant-bewerkers

Slechts met eerbiedige schroom kan men het werk van de diamantslijper gadeslaan. Wat een geduld, welk een verantwoordelijkheid. Eén kleine, onjuiste handeling en de kostbare steen is bedorven en vrijwel waardeloos.

Figuurlijk gedacht, zie ik de voetbal oefenmeester als een diamantslijper.
Het is immers zijn roeping onze kostbare, nog onvolledig bewerkte, diamant, onze jeugd, in zijn moeilijke jaren tussen school en maatschappij, te helpen vormen. Niet enkel naar het lichaam, maar vooral naar de geest. Immers enkel oefenen van het lichaam naar Spartaanse wetten, levert de gedrilde, mechanische mens zonder moraal. Daarom mag de oefening van de geest nooit ontbreken. Wie zich geroepen weet de jeugd te vormen en te leiden, moet dus méér dan louter voetbaltechniek kunnen inzetten.

Vroeger - de vaders van onze oefenmeesters waren nog niet geboren - wist men al van oefenen, maar men dacht daar nog anders over. In de NEDERLANDSCHE SPORT", het grote blad van "1889, heet het: ***„kunstmatige lichaamsoefening is een onschuldig vermaak, een heerlijk middel tegen de zo gevaarlijke verveling. Vertederde jongens zijn slaven, zodra zij man zijn geworden. Een pieperig opgevoed ventje ziet tegen alles op."***

Tegenwoordig zien en zeggen wij het anders, beter en dieper van zin, naar ik meen. Onze oefenmeesters hebben gelukkig een ruimere opvatting van hun taak. De jeugd van 1956 telt geen 'vertederde jongens' meer, die zich vervelen en tegen alles opzien. Zij is niet meer statisch, maar dynamisch. Niet berustend, maar rusteloos. Daarom moet zij geleid en gevormd worden, want juist voor de moderne jeugd bestaat het gevaar slaaf te worden. Slaaf van sportverdwazing van een eenzijdige, dus ongezonde lichaam cultus. Wat een geduld, welk een verantwoordelijkheid voor onze oefenmeesters. Eén verkeerde handeling, één onjuist voorbeeld kan de aan hun zorgen toevertrouwde jonge mens ernstig schaden.

Onze sport, onze bond mag zich gelukkig prijzen met de vele goede oefenmeesters, die onverdroten hun beste krachten aan onze jeugd wijden. Dat zij zich in een landelijke Vereniging van voetbaloefenmeesters kunnen bezinnen op de betekenis en waarde van hun mooie en moeilijke taak, acht ik kostelijk en daarom verheug ik me oprecht in het tienjarig bestaan van deze vereniging. Moge zij nog lang een hechte band vormen voor de diamant-bewerkers van de voetbaljeugd.

In 1956 spreken we niet met meer over 'kunstmatige lichaamsoefening', zeker niet als een 'heerlijk middel tegen verveling'. 'Desondanks kan ik van harte instemmen met het slot van het betoog in het blad van 1889: dat wij door dit oefenen streven naar een volmaaktheid, die " bekoorlijk is". Een volmaaktheid van evenwicht tussen lichaam en geest van onze Jeugd, de diamant van ons volk, in en door de voetbalsport gekweekt. Oefenmeesters moeten rijke lieden zijn, want hij is immers de rijkste man, die de mens het meest verrijkt.

Ir. H. F. HOPSTER Voorzitter K.N.V.B

De 1e voorzitter van de KNVB was **Pim Mulier** (1889 – 1892). Pim Mulier was nog een 2e periode voorzitter van de KNVB en wel in het jaar 1897. Hans Hopster was de 10e voorzitter in de geschiedenis van de KNVB. Hij was voorzitter van 1953 tot 1957.

Nog heel even en dan...

C. L. Buenting

bestaat de Vereniging van Oefenmeesters 10 jaar. Een mijlpaal en dus een aanleiding om eens even stil te blijven staan en uit te roepen: 'Is dat al weer 10 jaar geleden?' Een gelegenheid om zich vragen te stellen en zich af te vragen of het zin had om een organisatie te stichten, die in haar vaandel het devies opnam om de belangen te behartigen van allen, die betrokken waren en zijn bij het geven van voetbaltraining.

Als ik dan zie, wat er tot heden bereikt is dan mag er zeker een woordje van waardering af. Waardering voor de werkers, die steeds op de bres staan om de voetbaltrainers te steunen in hun moeilijkheden, die niets nalaten om de positie van die oefenmeesters met alle beschikbare middelen te bevorderen en die daarbij geen gemakkelijke taak hebben. Die uitvoering geven aan de wens om de vakbekwaamheid op te voeren (Lunteren -hier vonden de eerste bijscholingen plaats/redactie. - en eventuele andere bijeenkomsten) die niet vermoeid raken de leden op alle mogelijke manieren duidelijk te maken dat slechts voortdurende samenwerking en het "waken v.oor de goede zaak" kunnen bewerkstelligen dat allen, die hun positie en levensomstandigheden min of meer in de hand hebben, steeds rekening blijven houden met hun, zij het nog steeds te beperkte machtsmiddelen, belichaamd in de organisatie van voetbaloefenmeesters. Waardering ook voor die groep van leden, die hun belang duidelijk zien en die minder actieve leden steeds weer opwekken hun voorbeeld te volgen. Er is werkelijk iets bereikt ,en .... moeizaam veroverd. Er zijn ook nog steeds vele wensen. Zou men geen organisatie hebben dan zou er eenvoudig geen kans zijn dat men verdere veroveringen maakt. Hiermede alleen al is bewezen dat het zin had een Vereniging voor Oefenmeesters te stichten.

Veel is er in de loop van de 10 jaren, die thans verstreken zijn geconsolideerd. Vanaf het begin hebben verschillende dingen de aandacht gehad, waaronder Lunteren en het maandblad. Het is minder de verdienste van hen, die het begin maakten dan van de kerels, die door .alle jaren heen de volharding wisten op te brengen om steeds maar weer voort te gaan, waarbij het waarachtig niet zo is, dat zij hiermede in de eerste plaats hun eigen persoonlijke belangen dienden. Integendeel, Zij hebben altijd en telkens weer het algemeen belang van de groep op de voorgrond geplaatst, waarin uiteraard opgesloten lag dat het bereikte voor het geheel ook hen in dezelfde mate ten goede kwam. Vele van degenen, die toen voorgingen zijn dezelfden van de consolidatie en dezelfden die de toekomst van dag tot dag in het oog houden. Het feit dat de Vereniging deze mijlpaal bereikte, moet hen de nodige voldoening geven en hen inspireren om verder te gaan.
Als geïnteresseerde toeschouwer op een afstand, die de begintijd mocht meemaken en die aan die tijd nog altijd met zeer veel genoegen terugdenkt, spreek ik gaarne de wens uit, dat in de nabije toekomst alle pogingen, die U met elkaar aanwendt om de positie van de oefenmeester te verbeteren, succes mogen hebben. Het is U van harte gegund, juist omdat de waardering van de zeer moeilijke arbeid, die des oefenmeesters is, doch die niet altijd naar waarde wordt geschat, U hier zonder twijfel recht op geeft. Maar al te vaak wordt er over het beroep van oefenmeester gesproken in de geest van een gemakkelijk baantje, dat veel vrije tijd laat en een korte arbeidstijd meebrengt. Iedere insider weet dat dit nonsens is, althans indien men zijn taak serieus opvat en met volledige inzet van zijn krachten verricht. Er zijn maar weinig dingen moeilijker dan jonge mensen voor te gaan en op te voeden, niet alleen om goede voetballers van hen te maken, doch hen daarnaast te leren dat er nog iets meer van hen verlangd wordt, namelijk dat zij via de sport de waarde leren kennen van de woorden 'opoffering, samenwerking, sportiviteit, bescheidenheid enz.' waardoor zij voor hun verdere leven iets meer meekrijgen dan voetbalvaardigheid, die vergankelijk is. Voorwaar voor de man, die moet medewerken dit eindresultaat te bereiken, geen gemakkelijke opgave. Vooral niet nu de veranderde constellatie in de voetbalwereld hierbij extra moeilijkheden heeft opgeworpen.

Luitjes proficiat, sterkte in de komende jaren en een maximum aan succes.

C.L. (Carel) BUENTING, de Eerste Voorzitter van onze Vereniging

Historisch overzicht voorzitters VVON

Carel Buenting:	maart 1946 – juni 1947	Jan van Asten:	juli 1962 – mei 1974	Wim Hoeben:	mei 1987 – mei 1994
Wim de Bois:	juni 1947 – juli 1962	Jan Rab:	mei 1974 – mei 1977	Nico de Frel:	mei 1994 – mei 2008
		M.F. Debruyn:	mei 1977 – mei 1987	Arnold Westen:	mei 2008 - heden